

D DOKTA

ČASOPIS 2.ZŠ

NULLÉ ČÍSLO

ČERVEN 1998

Vážení čtenáři,

předkládáme Vám k posouzení svůj první pokus o vytvoření školního časopisu. Zatím hledáme vhodný rozměr, přemýšlíme o náplni jednotlivých čísel. Věříme, že se nám podaří vytvořit takovou koncepci časopisu, aby se stal součástí života naší školy.

žáci 8. B

Na vydání se podíleli :

Jakub Mierva - titulní strana, Atentát

Michal Novotný - Jehovisté

Michal Adamec - Bažovky, Vietnamky nebo pantofle ?

Jiří Černý - Dovolená

Aneta Trnková - Bomba

Jiří Váňa - Úspěšný reprezentant

Jitka Petrášová - Dítě hvězdy

Veronika Říhová - Fejeton o fejetonu, aneb kostelní zvon

Tomáš Khorel - Prověrky z matematiky

Bomba

Je pondělí, třetí úmorná školní hodina, nervozita velice rychle sílí, písemná práce z matematiky se nedaří a najednou- milý, ale mírně rozčilený hlas pana ředitele oznámí, že ten neznámý vtipálek, s mírně řečeno přehnaným smyslem pro humor, opět nahlásil, že je v naší škole ukryta bomba.

Hrobové písemkové ticho se vturánu promění v neuvěřitelný hluk, všichni bleskurychle házejí věci do svých tašek. Většina žáků se raduje, někdo však lituje nedokončené, ale vydařené písemky, ze které už nic nevytěží.

Paní učitelka se snaží celou třídu rychle seřadit u dveří do dvojic, ale marně. Všichni jsou vyjevení, strkají se, po odchodu ze třídy se předhánějí, aby byli co nejrychleji venku.

Poté, co se přezují, už zkušeně spěchají na školní dvůr, kde se shromáždí celá škola.

Třídy, které mají neodbytné učitele, se místo odpočinku na čerstvém vzduchu musí učit, třeba na trávníku.

Mezi postiženými ne moc vtipným atentátem jsem byla i já. Hlavou se mi honila spousta záludných otázek a hlavně, kdo to mohl zavolat. Hodně dětí se chlubilo, že ví, kdo to tak nevkusně vtipkuje. Nikdo to však neprozradil a tak dodnes přemýšlím, kdo to volal k nám do školy, ale stejně na nic nepřijdu.

ATENTÁT

Stejně jako se objevují bomby na různých místech, například na nádražích a letištích, objevila se jedna i na naší škole. Byla ohlášena neznámým anonymem v půlce 3. vyučovací hodiny. Naše třída psala test z matematiky, když se v rozhlase ozval hlas pana ředitele se slovy: "Bohužel jsme dostali stejný telefonát jako v pátek, anonym ohlásil bombu, vyklidte školu a seřaďte se na dvoře". Všichni z toho byli nadšeni, protože test by pravděpodobně nedopadl moc dobře. Sbalili jsme si učení a odešli na školní dvůr, tam jsme čekali do konce hodiny.

Další vyučovací hodinu jsme se učili venku. Po patnácti minutách začalo pršet a většina tříd se schovala do tělocvičny. My jsme byli ve městě, kde jsme se museli schovat pod střechu jednoho domu. Když jsme se vrátili do školy, paní učitelka Šámalová pronesla: "Pes už to prošel a nic nenašel, můžeme jít dovnitř".

Další dvě hodiny jsme se učili normálně. Poslední hodinu jsme se dozvěděli o nahrazování všech hodin, které nebyly odučeny, to nás moc nepotěšilo. Tyto anonymní telefonáty se staly běžnými na mnoha školách. Na naší škole byla oznámena bomba dokonce dva dny po sobě, pachatele obou telefonátů se bohužel nepodařilo dopadnout.

Dovolená

Blíží se opět čas dovolených a v naší republice je řada větších či menších CK, které vám nabídnou dovolenou téměř všude.

S námi je tu dnes majitel jedné nové CK pan Vasilij Kožený. Pane Kožený, vaše CK je bezesporu odlišná od ostatních CK. Povězte nám, proč budete vozit vaše klienty do oblasti Západosibiřské roviny?

V naší republice je spousta lidí, kteří nechtějí jezdit do zemí západní a jižní Evropy nebo dokonce do Afriky, Ameriky a Asie. V naší zemi je spousta lidí, kteří se nechtějí poze odporně válet na pláži a stejně se neopálit.

My pořádáme pobyty pro lidi, kteří chtějí být aktivní a zažít na své dovolené nějaké dobrodružství, pro takové lidi, kteří vědí, že se musí spolehnout sami na sebe jak v dopravě, ubytování, tak i ve stravování, protože to je to pravé dobrodružství.

Vaše CK je ovšem výjimečná ještě v jedné věci. Vyvezete klienty do jejich pobytového místa, ubytujete je, dáte jim do ruky jízdní řád vlaku, a poté i s delegátem odjedete zpět do republiky.

V tomto není naše CK až tak výjimečná. Vzpomeňme si na řadu loňských cestovek, zachovaly se úplně stejně a neměly to ve svém programu. My se alespoň chováme férově a seznamujeme naše klienty s celým programem ihned.

Za vaše služby ovšem vybíráte částku, která jistě stačí na ubytování, stravování a cestu tam i zpátky.

Ano, ale našim klientům hradíme cestu vlakem v České republice a těch pár kilometrů za hranicemi si každý jistě rád doplatí.

A chtěl bych podotknout, že si na naše služby ještě nikdo nestěžoval.

Nebude to ale tím, že první turnus se uskuteční až 6. července tohoto roku?

To je sice možné, ale velice nepravděpodobné.

Děkuji vám za rozhovor.

Úspěšný reprezentant

Dobrý den, nacházíme se před Domem dětí a mládeže v Kolíně. Před chvílí skončila soutěž "Mladý zahrádkář". U mikrofonu mám Petra Krále ze 2.ZŠ Kolín, který se umístil na pěkném 14.místě.

Petre, co tě přivedlo k tomu, že ses zúčastnil této soutěže?

Já žiju na vesnici, kde má každý svou zahrádku, a protože jsem už odmala musel pomáhat, získal jsem značné zkušenosti. Nedaleko od našeho domu je lesík, do kterého velmi rád chodím pozorovat rostliny a živočichy. Letos jsem také dělal biologickou olympiádu, ve které jsem skončil na 4.místě. Touto soutěží jsem se chtěl ujistit, jestli moje umístění nebylo náhodné.

Mohl bys nám stručně popsat průběh soutěže?

V 9 hodin jsme se zapsali a přesunuli do hlavního sálu. O 5 minut později nám rozdali testy, které podle mého mínění byly docela těžké. Po skončení testu následovala svačina, tu nám rozdali před začátkem soutěže. Po přestávce přišla na řadu poznávačka semen, která nebyla zrovna nejjednodušší. Chvilí nato jsme poznávali rostliny, v této poznávačce jsem získal nejvíce bodů ze všech zúčastněných. Nakonec bylo vyhlášení vítězů a rozdání cen.

Jsi spokojen se svým umístěním?

Moc ne, hodně bodů jsem ztratil v testu a v poznávačce semen. V testu byly některé otázky, které jsme se neučili. Pomalu jsem myslel na nejhorší, ale nakonec mě zachránila poznávačka rostlin.

Co říkáš na umístění tvých kamarádů?

Od Antonína Malovce, aby pravdu řekl, jsem první místo nečekal, zřejmě měl i trochu štěstí. Pro Jakuba Miervu to byl asi docela velký úspěch a pro Petra Doubravu bych řekl, že to bylo i trochu zklamání. Jiří Vojtíšek asi také mohl dopadnout lépe.

Zúčastníš se soutěže také příští rok?

Doufám, že se do ní probojuju, budu se muset trochu víc učit odborné názvy, druhy semen a i některé otázky do testu.

Děkuji ti za pěkný rozhovor a přeji hodně úspěchů do dalších let.

Dítě hvězdy

Týden po premiéře baladického představení se jménem Morbidičky, které uvedla jedna ze skupin kolínské Divadelní školy, přicházejí jejich herečtí kolegové s hrou na motivy anglického spisovatele Oskara Wilda, Dítě hvězdy.

Kdo viděl veselou, hravou a nápady nabitou Královnu Koloběžku, kterou si herci pojmenovali V jednom malém..., byl možná překvapen, kam nyní směřují námětové kroky mladých divadelníků. Toto představení výrazně naznačilo, že dospívající kolektiv začíná oslovovat témata hlouběji se zabývajícími otázkami života.

Wildova severská balada o dítěti nalezeném v lese na Štědrý večer, které je díky lidskému omylu považováno za božského potomka, a v důsledku toho bázlivými lidmi vychované v sobeckého a zlého tvora, jenž neuznává žádná mezilidská pravidla, obsahuje vážnou tematiku. I když v závěru hlavní hrdina prohlédne a zpytuje své činy, přesto umírá.

Zajímavě řešená scéna z větví a bílého plátna vyvolává široké představy od chladných míst severu až po celoročně zaváté lesy. Skoro hodinové představení, které třetí skupina Divadelní školy nastudovala pod režijním vedením Zdeňka Jecelína, je výsledkem snah školy, jež dává jasný směr života a jeho uspořádání.

Prověrky z matematiky

"No to snad ne! Už zase písemka z matiky. To už opravdu není normální!" Tak nějak mi kmitají myšlenky v hlavě při oznámení naší oblíbené matikářky, že si napíšeme prověrku. V tu chvíli bych nejradši, nepřeháním, zabíjel. Písemka z matematiky, to je nejlepší dáreček k příjemnému prožití už tak dost nudné hodiny našeho milovaného předmětu. Vůbec by mě zajímalo, kdo vymyslel tohle trápení nebohých obětí.

Byl to vlastně docela dobrý nápad, když Marie Terezie v roce 1775 zavedla povinnou školní docházku, ale jenom doté doby, než nějaký učitel- průkopník rozdál papíry a řekl: "Ták, milí studentíci, napíšeme si krátký testíček z lineárních funkcí." No tak takhle to asi nebylo, takhle je to spíš dneska. Zato se ale klidně vsadím, že tehdejší studenti byli asi stejně nadšení jako já, nebo moji současníci.

Ten pocit, že za několik desítek vteřin vezmu do ruky tužku, pravítko, nebo podobné nástroje ďábla, mě vždy tak dokonale vyděsí, že adrenalin vystoupí na kritickou výšku pohotovostní stupnice, a věřte, není to nic příjemného. Obzvlášť nechutné jsou takové typy prověrek, se kterými si neví moje mozkové závity rady, a k ničemu nejsou ani opisovací metody. To potom vypadá známka tak nějak ne moc hezky, a ještě hůře se vyjímá v žákovské knížce.

Je pravděpodobné, že učitelům, alespoň některým, dělá psaní špatných známek veli-kánskou radost. Docela si dovedu některé kantory představit, jak opravují písemku, ve které je spousta chyb a zálučně se při škrtání kření, nebo se těší, kterak si na nešťastné oběti smlsnou. Nezbyvá, než si položit otázku: Najde se někdo, kdo zruší strašlivou tradici psaní krutých prověrek nejen z matematiky, ale i z jiných, ne méně nepříjemných předmětů?

Baťovky, Vietnamky nebo pantofle?

Pohodlné botky a pěkné počasí, toť sen každého turisty. I já ho mám, a tak si do své torničky přibaluji tři páry bot - botasky od Baťi, kecky od Vietnamce a pantofle z lékárny. Přitom si říkám - Baťa, hmm, to budou dobré boty, budu chodit jen v nich; Vietnamec - kde je vyhra bal, vezmu si je jen tak a pantofle - sice lékařsky ověřené, ale nosit je budu jenom na chatě.

Chyba lávky. Cesta dopadla dobře a celá naše rodina vystupuje na zastávce v Rožmberku z vlaku. V tuto chvíli mám na nohách Baťovky. Už se mi to nezdá. Je horko, ne teplo a cesta je ale ukrutně dlouhá.

První kilometr a já si říkám: "Botky ňák začínaj tlačit." Jdu ale dál. Po druhém kilometru obcházení kopců cítím, jak se na levé patě cosi nafukuje, ale Baťovka tomu brání a tlačí na to. Přesto však pokračuji v cestě. Třetí kilometr se nic moc nedělo, jen dva malinkaté puchýřky naskočily na malíček. A v dálce již vidím siluetu hradu. Čtvrtý kilometr, už pod hradem, puchýř Páták praská. "Auu, skučím bolestí. Botky se však šinou dál a po 130 metrech prudkého kopce konečně usedáme na betonovou zídku. Asi se mi to zdá, ale slyším, jak nohy volají: "Vysvobod' nás!" "Bohužel, musíte počkat až na pokoj," odbývám je.

Přání jsem jim splnil i sprchu a hojivý zásyp Framykoin, zaslouženě nazývaný lékem na všechny potíže. Vše překryto náplastí s polštářkem. Nicméně je tu druhý den a cesta v největším parnu do Vyššího Brodu. Jsem snad nepoučitelný? Baťovky jsou opět na nohách. V batohu ale čekají lékárníkovy pantofle. Cesta skončila, jak máma předpokládala. Do Brodu jsme dorazili, zdolali cestu nahoru i dolů. Sundávám Baťovky, které ihned putují do batohu, a spatřuji prsty rozkvetlé puchýři jako louka okolo. Na nohy nasazuji Lékárnice. "Ááá, ta úleva," říkám si. "Už je nedám z nohou."

A taky že ne. Od té chvíle cestují se mnou po túrách a výletech jen lékárníkovy pantofle a já mu děkuji, že něco takového prodává. Je to prostě krása. Po Baťovkách a Vietnamkách si už do konce dovolené ani nevzdechnu. A dobře jim tak. Ať si leží někde v rohu na polici. Já mám své pantoflíčky.

Jehovisté

Venku se už šepí a na okno začínají bubnovat dešťové kapky, je to jeden z těch typických podzimních sychravých dnů. Já právě odpočívám u televize a už nepočítám s tím, že by mě někdo mohl vyrušit, ale vtom se ozve zvonek. Musím tedy vstát z gauče a jít se podívat, kdo to zase "otravuje". Když vykouknu z okna, nevěřím svým očím, a tudíž si je musím protřít a podívat se ještě jednou, jestli mě neklame zrak, ale i napodruhé vidím dvě postavy ve fialových pláštích. Podle tohoto oblečení mi hned dochází, že to jsou tzv. jehovisté, a protože členové této sekty jsou známí svou drzostí a neodbytností, rozhodnu se, že těmto osobám neotevřu a vrátím se zpátky na gauč. Ale jen co dosednu, ozve se drnčení zvonku znovu a tentokrát se to podobá sirce ve zvonku. To už je i na mě moc, a proto se rozhodnu, že si s nimi zajdu promluvit, a to i přestože venku hustě prší.

I když už tuším, o co asi půjde, nezbývá mi nic jiného, než se jich zeptat, co po mě chtějí. Muž, kterému mohlo být něco mezi čtyřiceti a padesáti lety mě vybídl, abych je pozval domů, protože by bylo lepší promluvit si v suchu. Načež jsem musel odvětit, že na mě neprší, jelikož mám deštník a že mě jejich řeči nezajímají.

Ani jeden z nich nevypadal, že by je tato zpráva odradila od jejich úmyslu získat dalšího člena do své sekty. Muž se ihned rozpovídal o tom, kdo je a čím ho jeho Pán pověřil a o něco mladší žena, která jej doprovázela, nezahálela a jeho slova zpestřovala různými prospekty a pokyvováním hlavou.

Počkal jsem tedy, až se vymluví, a pak jsem se mu krátce pokusil vysvětlit, že mě to nezajímá, ale to byla pro jehovisty voda na mlýn. Okamžitě jsem byl varován, že jsem hříšník a při zkáze světa nebudu na rozdíl od členů této sekty spasen. Přestože nevím, co to znamená "být spasen", na nic jsem se už nevyptával a pokoušel jsem se dostat jehovisty za plot.

Tyto moje úmysly se jim moc nelíbily, a tak začali odříkávat jakési zákony z velké tlusté knihy. Asi na mém obličejí poznali, že jsem rozčilený, a tak když dočetli poslední větu, pohladil mě ten muž po hlavě a řekl, ať se nerozčiluju, že to nemá jejich Pán rád. Tohle gesto už byl jen taková třešnička na dortu, a proto jsem ho do té ruky praštil a vystrčil jsem ho za vrátka.

Vrátka jsem zamkl a jehovisty jsem poslal "otravovat" k někomu jinému. S velkým remcáním nakonec přece jen odešli a já jsem se mohl vrátit k relaxaci u televize.

Tento zážitek mě poučil, že s jehovisty si nemám nic začínat, protože drzost a neodbytnost jsou jejich typické vlastnosti.

FEJETON O FEJETONU

ANEŽ KOSTELNÍ ZVON

Sedím ve školní lavici a zrovna přemýšlím nad tématem slohové práce. Vím, že chci psát fejeton. Ale o čem, to zatím nevím. Chvilí uvažuji, ale pořád mě nic nenapadá. Je to těžké najednou si vzpomenout na něco zajímavého a legračního, co by stálo za to zveřejnit. Pár námětů mě už zaujalo, ale jak mám pokračovat. Toť otázka. Asi se ptáte, proč nedostaneme jedno téma. Na tuto lehkou otázku vám dokážu odpovědět, je to proto, že každý neumí napsat o věci, která mu není moc blízká. Samozřejmě i z jiného důvodu, který není těžké uhádnout, ale já vám ho ráda prozradím. On totiž každý nechce mít stejný námět slohu, jako ostatní. A jistě rozumíte, že kdyby nás to nebavilo, tak z každé slohovky budou jenom pětky, ale takhle je nám umožněno, vybrat jakoukoliv věc nebo událost, o kterou se s vámi chceme podělit. Už si snad dokážete představit, že není lehké napsat skvělý fejeton, za který dostanete jedničku. A co vy, dokázali by jste to ?

Sláva ! Už jsem na to přišla. Konečně ho mám: „Fejeton“. Tak, a začnu.

„Bim, bam, bim, bam“, tak takhle zvoní náš kostelní zvon, když ohlašuje čas rána a večera. Při poslechu této rajske hudby, která na mě má uspávající účinek, musím přemýšlet, kolik je asi hodin. Vím, že už musím jít domů, ale ještě se mi nechce. Prostě sedím dál a uvažuji, že mi to dělá dobře, avšak ne všichni jsou tak klidní, aby na chvíli přestali se vším, s čím začali a posadili se na zem a sledovali kostelní zvonění. Mezi těmito neklidnými je i náš pes, který místo aby se uklidnil, tak si začne hrát a běhat kolem vrat, a tak se každý pes dozví, že se náš pes nebojí. Leč aby to nebylo málo, musí ještě štěkat, že kdyby u nás byl hřbitov s mrtvolami, tak je všechny probudí. Zato naše kočka, která není velkého vzrůstu, si leží u susedů na popelnici a při tom zvuku jen líně pohne hlavou, a hned spí dál. Vzápětí začnou řvát i moje dvě malé susedky. Nejdříve začnou mluvit na mě: „Veru, pojď si s námi hrát.“ A na to hned: „Elino!“ „Mami, ať mě Elina nemlátí!“ „Mami, nedávej jí ty třešně!“ A takhle se to u nás opakuje každý den. Vidíte, že se nikdy nudit nebudu. A klid, ten taky neznám.

A coy? Nudíte se někdy?